Reč života - april 2017.

„Ostani s nama jer je blizu veče...“ (Luka 24, 29)

Taj poziv su dvojica saputnika uputila neznancu kojeg su sreli na putu iz Jerusalima u selo Emaus, dok su međusobno razgovarali o svemu što se tih dana dogodilo u gradu.

Izgledalo je da samo on ništa ne zna, pa su mu zato dvojica, prihvativši njegovo društvo, pričala o „proroku – silnom na delu i na reči pred Bogom i svim narodom“, kojem su dali svoje poverenje. Njihovi prvosveštenici i jevrejske vlasti predali su ga Rimljanima, potom je osuđen na smrt i razapet.[1] Nisu mogli da shvate smisao te strašne tragedije.

Dok su hodali, neznanac je, polazeći od Svetoga pisma, pomogao dvojici da shvate značenje tih događaja pa je u njihovim srcima probudio nadu. Stigavši u Emaus, zadržali su ga na večeri: „Ostani s nama jer je blizu veče“. Dok su sedeli za stolom, neznanac je blagoslovio hleb i podelio ga sa njima. Po tom gestu su Ga prepoznali: Raspeti je umro, a sada je uskrsnuo! Dvojica učenika odmah su promenili plan: vratili su se u Jerusalim da potraže ostale apostole i prenesu im veliku vest.

I mi možemo da budemo razočarani, ogorčeni, obeshrabreni zbog tragičnog osećanja nemoći pred nepravdama koje pogađaju nevine i bespomoćne. I u našem životu ima bola, nesigurnosti, tame. Kako bismo samo želeli da ih preobrazimo u mir, nadu, svetlo – za nas i za druge!

Želimo li da sretnemo Nekoga ko će nas potpuno razumeti i osvetliti hod našeg života?

Da bi bio siguran da će stići do svakoga od nas, u dubinu naše situacije, Isus, Čovek-Bog, slobodno je prihvatio da kao i mi prođe kroz tunel bola; telesnog bola, ali i onog duhovnog: od izdaje od strane Njegovih prijatelja pa sve do osećanja da Ga je napustio[2] Bog kojeg je uvek zvao Ocem. Po svom nesalomljivom poverenju u Božju ljubav nadišao je taj neizmerni bol ponovo se poverivši Njemu[3] i od Njega primio novi život.

Na isti taj put poveo je i nas ljude i želi da nas prati:

„…On je prisutan u svemu onome što ima ukus bola. Pokušajmo da prepoznamo Isusa u svim nevoljama, životnim stiskama, u svakoj tami, u ličnim i tragedijama drugih, u patnjama čovečanstva koje nas okružuje. One su On, jer ih je On učinio svojima. Dovoljno je učiniti nešto konkretno da bismo olakšali ’Njegove’ patnje u siromasima… i pronašli novu punoću života.“[4]

Jedna sedmogodišnja devojčica ispričala je: „Bilo mi je vrlo teško kad su mi tatu odveli u zatvor. Volela sam Isusa u njemu. Zato nisam plakala pred njim kad smo mu otišli u posetu.“

Jedna mlada žena rekla je: „Pratila sam svog supruga Roberta u poslednjim mesecima njegovog života, nakon što mu je postavljena dijagnoza koja nije davala nade. Ni na trenutak se nisam udaljavala od njega. Gledajući ga videla sam Isusa. Robert je bio zaista na krstu.“ Njihova uzajamna ljubav postala je svetlo

prijateljima. Uključili su se u trku solidarnosti koja se više nije prekidala, nego se proširila i na mnoge druge, podstaknuvši osnivanje udruženja za unapređivanje socijalne osetljivosti „Planetarni zagrljaj“. Jedan njegov prijatelj je rekao: „Iskustvo proživljeno s Robertom privuklo nas je da ga sledimo u hodu prema Bogu. Često se pitamo kakvog smisla imaju patnja, bolest i smrt. Mislim da je odgovor vrlo jasan svima koji su primili dar da ovaj deo puta pređu s Robertom.“

Ovog meseca svi hrišćani slave tajnu Isusove smrti i Vaskrsenja. To je prilika da rasplamsamo našu veru u Božju ljubav koja nam omogućuje da bol preobrazimo u ljubav. Svaki rastanak, razdvojenost, promašaj, pa i sama smrt, i za nas mogu da postanu izvor svetla i mira. Sigurni da je Bog blizu svakome od nas, u kakvoj god situaciji se nalazili, ponavljajmo s poverenjem molitvu učenika iz Emausa: „Ostani s nama jer je blizu veče...“

Leticija Magri

[1] ***Luka* 24, 19.**

[2] ***Mat* 27, 46; *Mk* 15, 34.**

[3] ***Luka* 23, 46.**

[4] **Kjara Lubik, *Reč života*, april 1999, *Novi svet*, 4/1999.**